

Stage in Arampampa (van 12 oktober tot 6 november 2011)

Deze activiteit is onderdeel van het programma Tinku (ontmoeting) dat Marisabel Pardo organiseert met de Stichting Samenwerkingverband Hoogland Indianen. Wil jij ook kennis maken met een inheemse cultuur en je handen uit de mouwen steken? Neem contact op met Marisabel via onze website www.hooglandindianen.nl

Toen wij, Emma (18 jaar) en Robin (20 jaar), besloten een reis te gaan maken door Zuid-Amerika, wilden wij hiernaast ook nog graag vrijwilligerswerk gaan doen. Via een vriendin van ons, Sofie, kwamen wij erachter dat er een stichting bestaat, de SHI, waarbij je niet alleen geld kan doneren, maar ook daadwerkelijk naar een plek toe kan gaan. Dit leek ons een mooi plan. Uiteindelijk was besloten dat wij voor een maand gingen helpen in het dorpje Arampampa in Potosí, Bolivia. Vanuit Cochabamba, waar wij drie weken een Spaanse cursus hebben gevolgd en al de eerste voorbereidingen hebben gedaan voor het werk dat ons te wachten stond, gingen we dan eindelijk naar Arampampa. Deze busreis was prachtig; vanuit een stedelijk gebied rijd je langzaam het plattelandsleven in, waar het leven ook steeds puurder wordt. Ook vonden we het best spannend, kunnen we wel echt helpen? Kunnen wij iets betekenen voor deze mensen? Deze vragen dwaalden tijdens de prachtige busreis door ons hoofd. Eenmaal aangekomen bleek Arampampa een groter dorp dan we hadden verwacht: het had zelfs een winkeltje, een kerkje en een dorpspleintje.

We werden opgevangen door de moeder van Marisabel, doña Mechie, die ons een rondleiding gaf door het dorpje en ons voorstelde aan de directeur van de school. We voerden een gesprek met de directeur, waar uitkwam dat we Engelse lessen, theaterlessen en tekenlessen aan de kinderen van vier tot twaalf gingen geven. De weken waren ingepland, de lesuren stonden op het rooster en in de agenda's. Het avontuur kon beginnen. We kregen een eigen kamer op het internaat van de jongens, die op de desbetreffende school zaten. 's Avonds hielpen we Doña Narda, de kokkin van het internaat. Na wat geholpen te hebben, stond het avondmaal klaar op tafel. De jongens en de drie enige meisjes van het internaat kwamen naar de eetzaal. Iedereen was nogal verlegen, wat we merkten aan het feit dat de jongens het liefst zo ver mogelijk uit onze buurt bleven. Wij zaten met z'n tweeën aan een tafel en de rest zorgden ervoor dat ze wel een andere plek zochten om te eten, bijvoorbeeld aan het aanrecht. Uiteindelijk brak een meisje, Guadalupe, het ijs. Ze begon met ons te kletsen en zo langzamerhand kregen we wat oogcontact met alle anderen. De volgende dag gingen we meekijken in de klassen en kennis maken met de leraren. De lessen gingen er heel anders aan toe dan dat wij vanuit Nederland gewend zijn. De lessen waren, viel ons op, wat chaotischer en drukker.

Wat hebben wij gedaan?

Theaterlessen

Theaterlessen vonden wij een vrij lastige opgave. De kinderen in Arampampa zijn totaal niet gewend aan dit vak en zijn daarbij ook nog eens vrij verlegen, wat het nog wel eens lastig maakte. Ons doel was om bij deze kinderen creativiteit los te maken. We zijn rustig begonnen door middel van kleine spelopdrachtjes, waarbij je je verbeelding moet gebruiken. Elke les begonnen we met een warming-up, wat ze in het begin een beetje vreemd vonden, maar uiteindelijk werd dit ook steeds normaler, doordat we dit elke les herhaalden. Een van de spelopdrachten, was dat de kinderen dieren moesten spelen. Twee kinderen deden dit verbazingwekkend goed, dat was

erg mooi om te zien. Het viel ons op dat de meisjes in het algemeen erg verlegen waren, wij denken daarom ook dat de stap naar theater vooral voor de meisjes goed is geweest. Ze hebben hun stem laten horen en hopelijk hebben we enigszins bereikt dat de kinderen weten dat ze af en toe lekker kind mogen zijn en gek mogen doen.

Tekenlessen

Ook bij dit vak was ons doel om creativiteit los te maken. Onze eerste opdracht was dat de kinderen een zelfportret moesten maken. Wij maakten voorbeelden. Expres tekenden wij onszelf niet precies zoals we er uit zagen, maar tekenden wij ons zelf met gekke kleuren en versieringen, om de kinderen te laten zien dat ze hun creativiteit mogen gebruiken en daar niet bang voor hoeven te zijn. Het resultaat was dat de helft van de kinderen ons precies had nagedaan en de andere helft een poppetje uit een lesboek had overgetrokken. Het was dus erg lastig om de eigen creativiteit van deze kinderen naar buiten te krijgen. Maar goed, we hadden nog wat lessen te gaan, dus hiermee konden we aan de slag. Elke les ging het dan ook beter; de kinderen werden minder verlegen, durfden hun potlood sneller op het papier te zetten en bij de laatste les kregen we in vergelijking met de eerste les al veel meer gevarieerde en gedurfde tekeningen terug.

Engels

Wij hebben het idee dat de kinderen dit vak het leukste vonden. Ze vonden het erg interessant en hadden er de meeste aandacht voor. Ze deden goed mee, schreven alles over van het bord en oefenden hard op uitspraak. Dit laatste was dan ook wel lastig voor de kinderen, vanwege bijvoorbeeld de 'v' die in het spaans als 'b' wordt uitgesproken. Dat maakt een woord als *seven* nogal lastig, dat werd uitgesproken als

seben. Naar onze mening is Engels erg belangrijk in dit soort landen. We zijn blij dat wij hieraan in Arampampa een steentje hebben mogen bijdragen.

Naast ons vrijwilligerswerk hebben wij geld ingezameld om op het schoolplein een speeltuin te kunnen plaatsen. Als het goed is, staat hij er nu en hebben de kinderen er veel plezier van.

Al met al hebben wij, ondanks wat moeilijkheden en natuurlijk een taalbarrière, toch een toptijd gehad in Arampampa. Wij hebben hen laten zien dat blond haar echt bestaat en zij aan ons dat een schaap kan worden geslacht met een keukenmes. Wij hebben kennis gemaakt met hun cultuur en zij met die van ons. De laatste avond hebben we mooi afgesloten met een kampvuur en wat muziek. De volgende dag vertrokken wij met een goed gevoel uit Arampampa. Wie weet keren we nog wel eens terug!

